

Ἡκρωμένη με βαθεῖαν ψυχικὴν συντριβήν. Ἐγνώριζα τὴν θλιβε-
ρὰν αὐτὴν κατάστασιν καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων, ἀλλ' ἡ ἀφήγησις τοῦ
χωρικοῦ, ἡ θεὰ τοῦ σχολείου με τὸ βουλγαρικὸν ἐν αὐτῷ μόλυσμα,
ὁ πένθιμος ἦχος τοῦ ἑσπερινοῦ ὁ καλῶν μόνον τοὺς σχισματικούς
εἰς λατρείαν τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, μοῦ ἐσπάρα-
ξαν τὴν καρδίαν καὶ με ἐθύθισαν εἰς μελαγχολικὰς καὶ ἀπαισιοδό-
ξους σκέψεις. Θὰ μείνωμεν λοιπὸν ἡμεῖς ἔξω τοῦ νυμφῶνος, ὡς αἱ
μωραὶ παρθένοι, ὡς ἀνάξιοι δοῦλοι, οὓς εὗρε ῥαθυμοῦντας ὁ νυμ-
φίος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους; . . .

Ἄλλ' ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει. Ἐπρεπε μετ' ὀλίγον νὰ φθάσω εἰς
Τζουμαγιᾶν, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, διότι εἰς τὸ σκότος τὰ
σκότια τῶν Βουλγάρων βουλευματα δὲν ἦτο ἀκίνδυνον νὰ διαφύγω.
Ἔως οὗ ἐτοιμασθῶ ἐπεφάνησαν καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἐπι-
στρέφοντες ἐκ τῶν ἀγρῶν. Μὲ ἐπλησίασαν καὶ ἀντηλλάξαμεν θερ-
μοὺς λόγους συμπαθείας. Τοῖς ἐσύστησα θάρρος, καρτερίαν καὶ
γενναίαν ἄμυναν. Τοῖς ὑπέμνησα ὅτι τὸ ἔθνος μας ὑπέστη φοβερω-
τέρους διωγμούς, ἀλλ' ὅτι ἐξ ἐκάστης δοκιμασίας ἐξήρχετο πάντοτε
μὲ νέας δυνάμεις καὶ νέαν ζωὴν ὅτι ὁ ἀγὼν μας θὰ κατισχύσῃ τῆς
αὐθαιρεσίας καὶ τῆς βίας τῆς κτηνώδους, διότι εἶνε ἀγὼν τῆς ἀλη-
θείας καὶ τοῦ δικαίου, ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ λόγοι μου ἀνε-
κούφισαν τὰς βεδαρημένας ψυχὰς των καὶ εἶδον δάκρυα ἀναδλύ-
σαντα ὡς δρόσου σταγόνας ἀπὸ τοὺς ὑγροὺς ὀφθαλμούς των. Πονῶν
καὶ βαθύτατα συγκεκινημένος τοὺς ἀποχαιρετῶ καὶ ἰπεύσας ἀνα-
χωρῶ δρομαίως κατευθυνόμενος εἰς Τζουμαγιᾶν.

Δύστηνος Μακεδονία! ἐφώνησα. Καὶ θὰ ἤθελον ἡ φωνή μου νὰ
ἀντηχήσῃ διὰ τῆς μακεδονικῆς πεδιάδος εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ
ἑλληνικοῦ στερεώματος. Καὶ ἀναμνησθεὶς τοὺς λόγους τοῦ Ὀδυσ-
σεῦς προτρέποντος τὸν μνηνίοντα Ἀχιλλεῖα νὰ μετάσχη τῆς μάχης
καὶ σῶσῃ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐψιθύρισα μεταφορικῶς:

« Ἄλλ' ἐγέρθητι, ὦ Ἑλληνισμέ, ἐὰν θέλῃς, ἔστω καὶ ἀργά, νὰ
σώσης τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων βασανιζόμενα ὑπὸ τῶν μαινομένων
Σκυθῶν. Καὶ σὲ κατόπιν θὰ καταλάβῃ μεγάλη λύπη, οὐδ' ὑπάρχει
τρόπος θεραπείας ἅμα τὸ κακὸν γίνῃ, ἀλλ' ἐν ὄσφ εἶνε καιρὸς σκέ-
φθητι πῶς νὰ ἀπομακρύνῃς ἐκ τῶν Ἑλλήνων τὸ κακὸν ἡμᾶρ».

Ἐν Θεσσαλονίκῃ

Γ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ

Ἔρως καὶ πείσμα

Ἀγάπη μου, τὰ πείσματα ν' ἀφήσῃς κατὰ μέρος.
Πάει χαμένος ὁ καιρὸς μετὰ τὸ πολὺ σου πείσμα.
Στὸ τέλος πέφτει ἄρρωστος ἀπ' τὸν θυμὸ του ὁ Ἔρως
Κι' ἀπὸ τὸν ὄμον του κρεμᾷ ἀντὶ φερέτρας... κλύσμα!

ΧΑΛΚΗΝΟΣ